Rec. del 18-7-50 (2d)

C.V.P. No. 4.

KORT VERSLAG VAN DE VERGADERING DIE OP 3 JULI 1950 WERD GEHOUDEN TEN KANTORE VAN HET PLAN SCHUMAN

Na een korte voorbespreking met de Belgen en de Luxemburgers vond op Maandag 3 Juli de hervatting van de bespreking over het Schuman Plan plaats (~~[illegible]~~

Monnet gaf aan de delegatie-voorzitters gelegenheid mededeling te doen van de standpunten der verschillende regeringen.

Het eerste sprak de gedelegeerde van Italië. Hij deelde mede, dat Italië zowel met de politieke als meer technische aspecten van het plan kon instemmen en dat de Italiaanse Regering bovendien de mening was toegedaan, dat bij de uitwerking van het Franse voorstel de grootst mogelijke snelheid betracht moest worden mede gezien de internationale politieke situatie.

De Italianen bleken slechts enkele moeilijkheden te hebben, die alle samenhangen met hun speciale positie in de staalindustrie. Zij vroegen derhalve ten eerste een periode, waarin het hen mogelijk zou zijn de nodige aanpassingen in hun industrieel apparaat aan te brengen, waardoor dat de concurrentie zou kunnen volhouden.

Gedurende deze periode zou het tevens noodzakelijk zijn, dat de reeds bestaande en internationaal goedgekeurde plannen tot uitbreiding en vernieuwing der Italiaanse industrie zouden worden ten uitvoer gelegd.

Ten tweede vroeg de Italiaanse delegatie meer klaarheid t.a.v. de transitoire periode, terwijl zij in de derde plaats een nadere uitwerking van de definities vervat in artikel 40 van het Franse voorstel noodzakelijk achtte.

Naar aanleiding van hetgeen door de Italiaanse delegatie naar voren gebracht was, zei Monnet, dat een nadere bespreking over het eerste, hierboven genoemde, punt der Italianen noodzakelijk zou zijn.

© NA, 2.02.05.02 (Arch. MR) (Nationaal Archief, Den Haag) inv.nr. 586
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/D00183

De Belgische critiek op het Franse voorstel werd door Suetens op zeer voorzichtige wijze naar voren gebracht, zodat het Belgische standpunt Monnet ongetwijfeld minder duidelijk zal zijn geworden dan het de Nederlandse delegatie gedurende de voorbesprekingen was gebleken. Suetens begon er op te wijzen, dat voor België het economische belang zeker gelijk is aan het politieke. Een gedeeltelijke overdracht van souvereiniteit zou de Belgische Regering slechts kunnen overwegen voor duidelijk omschreven bevoegdheden en voor een bepaalde periode. Alvorens tot de formele regeling voor de H.A. over te gaan zou het derhalve noodzakelijk zijn in Working Parties nadere preciseringen t.a.v. een groot aantal punten te verkrijgen. Als voorbeeld noemde de Belgische gedelegeerde het gemeenschappelijk tarief dat ingesteld zal moeten worden.

De Belgische delegatie zou het slechts mogelijk achten de vaststelling van dit tarief aan de H.A. over te laten, indien de grenzen waarbinnen dit tarief zou worden toegepast duidelijk worden aangegeven. De vraag of een dergelijk tarief protectionistisch moet zijn of niet zou moeten worden vastgelegd alvorens tot instelling van de H.A. kan worden overgegaan. Eveneens achtte de Belgische gedelegeerde een nadere bestudering van de bevoegdheden, die de H.A. gedurende de transitoire periode ware te verlenen noodzakelijk.

Hij vroeg zich bovendien af of in het Franse voorstel aan de H.A. niet meer bevoegdheden waren toegedacht, dan strict noodzakelijk is. Ten slotte deelde hij mede, dat de Belgische Regering in plaats van de parlementaire contrôle, waarin door de Franse tekst was voorzien, de voorkeur zou geven aan een door ministers der deelnemende landen uitgeoefende contrôle.

De Luxemburgse gedelegeerde wees op het vitaal belang, dat het Schuman Plan voor zijn land heeft. Hij sloot zich in het algemeen aan bij hetgeen van Belgische zijde naar voren

was gebracht. Ook hij achtte, hoewel hij in principe accoord ging met de overdracht van een gedeelte der souvereiniteit aan de H.A., nadere precisering van de samnestelling, competentie en taak der H.A. noodzakelijk. Bovendien wenste hij ruimere mogelijkheden te zien opengesteld voor de toepassing van arbitrage.

Hierna werd door de Heer Spierenburg het Nederlandse standpunt ontwikkeld, waarbij de volgende punten naar voren werden gebracht:

1) De Nederlandse Regering is in principe bereid tot overdracht van een gedeelte harer souvereiniteit aan de H.A.

2) De invloed van de Regeringen zal aanzienlijk gro. moeten worden dan in het Franse voorstel is voorzien. De Heer Spierenburg ontwikkelde daarop de in het R.E.A.-stuk neergelegde visie, dat de tweede lezing van de H.A., zoals deze voorzien is in het Franse voorstel, vervangen zal moeten worden door een behandeling in de Raad van Ministers der deelnemende landen. Deze Raad van Ministers zou besluiten dienen te nemen met een gequalificeerde meerderheid van stemmen.

3) Een contact met bestaande instellingen zoals de O.E.E.C. en de Raad van Europa zal moeten worden gezocht, zowel teneinde een onnodige veelheid van internationale organen te voorkomen. De Raad van Ministers zou het contact met de O.E.E.C. moeten leggen, terwijl de "Assemblée Commune", voorzien in het Franse Plan, zou moeten worden ingevoegd in de Raad van Europa.

4) De instelling van een gemeenschappelijk tarief achtte de Heer Spierenburg noodzakelijk. Voor de instelling van een dergelijk preferentieel systeem zou echter de toestemming van andere niet aan de "pool deelnemende landen moeten worden verkregen. De Heer Spierenburg wees in dit verband

op de verplichtingen in het G.A.T.T. en I.T.O. door de verschillende landen op zich genomen.

5) Nadere uitwerking van de transitoire periode zal noodzakelijk zijn.

6) Het niveau van het gemeenschappelijk tarief zal laag moeten zijn. Slechts door voor de import ruimer mogelijkheden te scheppen zal bereikt kunnen worden, dat de de industrieen in de "pool-landen" werkelijk zich tot het uiterste inspannen om een hoge graad van efficiency te bereiken.

De Heer Spierenburg merkte tenslotte op, dat het eerste punt betreffende de regeringsinvloed op de gang van zaken, voor de Nederlandse Regering van primordiaal belang was.

Hierop was de Duitse gedelegeerde aan het woord. In het algemeen gaf hij uiting aan de grote instemming van zijn regering met het Franse voorstel. De Bondsregering zag het belang van het Plan Monnet in de eerste plaats op het politieke en pas in de tweede plaats op het economische vlak.

Met de politieke aspecten van het plan kon de Bondsregering geheel instemmen. Voor de Duitse delegatie was derhalve de formele zijde van het vraagstuk (H.A.) in de Franse conceptie geregeld.

Over de materiële zijde wilde hij echter wel enige opmerkingen maken. Voor de gehele procedure der besprekingen achtte de Duitse gedelegeerde het gewenst, dat een onderscheid werd gemaakt tussen fundamentele regelingen die moeten worden vastgelegd en minder belangrijke aangelegenheden die eventueel later of door de H.A. zouden kunnen worden geregeld. Als voorbeeld noemde hij het vraagstuk van de opheffing van de tarieven tussen de landen onderling.

De Duitse gedelegeerde zou in principe accoord kunnen gaan met deze opheffing van invoerrechten. De uitwerking zou later kunnen plaats vinden. Een vastlegging van de principes volgens welke de H.A. zou moeten werken achtte hij van groot belang. Voor het overige echter, voor de uitwerking dezer principes derhalve, zou men moeten vertrouwen op de wijsheid van de H.A.

Het vastleggen van de principes zou bovendien van belang zijn om daarmede een basis te geven voor het beoefenen van arbitrage indien de H.A. in strijd met de vastgelegde principes zou handelen.

De Duitse gedelegeerde somde vervolgens een aantal opmerkingen, die voor de Duitse Regering van belang waren, op.

1) De H.A. zou zich moeten leiden door objectieve economische overwegingen. De H.A. zou niet mogen leiden tot een onnodig en ongewenst dirigisme. Zij zou niet sterker gemaakt mogen worden dan strict noodzakelijk om de objectieve economische krachten hun werk te doen verrichten. Wel achtte de Duitse Regering het van belang, dat in de tekst duidelijk uiting gegeven zou worden aan het sociale doel van de instelling van de "pool" n.l. het bereiken van een zo groot mogelijke welvaart.

2) Als principe voor de door de H.A. te volgen procedure zou moeten worden vastgelegd, dat geen besluiten genomen kunnen worden alvorens alle belanghebbenden gehoord zouden zijn.

3) Instelling en handhaving van de marché unique maakt inderdaad het verlenen van verregaande bevoegdheden aan de H.A. noodzakelijk. Een overgangsperiode voor het bereiken van de marché unique zal moeten worden voorzien.

4) Een nadere uitwerking van het vraagstuk der prijsregeling zal noodzakelijk zijn. Bij deze uitwerking zal boven al rekening gehouden moeten worden met de bovengenoemde objectieve economische factoren.

5) Bij het vaststellen van de verhoudingen van de "pool" met de buiten de pool gelegen markten zal er op toegezien moeten worden, dat aan het particulier initiatief bij de export de voornaamste rol wordt toebedeeld.

6) Met het Franse voorstel betreffende de investeringen kan men van Duitse zijde instemmen. Wel zal er bij de uitwer-

king hiervan eveneens op toegezien moeten worden, dat het initiatief bij de ondernemingen en bij de regionale groepen blijft.

7) De instelling van regionale groepen zal op vrijwillige basis dienen te geschieden.

8) De definitie vervat in artikel 40 behoeft nadere uitwerking.

Nadat op bovenomschreven wijze de verschillende gedelegeerden hun standpunt naar voren gebracht hadden nam Monnet opnieuw het woord. Hij onderstreepte opnieuw, dat het er bij de besprekingen om zal gaan een gemeenschappelijke arbeid te verrichten om te komen tot gemeenschappelijke conclusies. De opmerkingen door de verschillende gedelegeerden gemaakt vormden een waardevolle bijdrage tot deze arbeid. Zonder thans in te willen gaan op de vele naar voren gebrachte punten, zo meende Monnet toch te mogen stellen, dat het bereiken van overeenstemming over zeer veel der aan de orde gestelde vraagstukken geen zeer moeilijke opgave zou zijn.

Op één naar voren gebracht punt wenste hij direct in te gaan n.l. op de vraag of het gemeenschappelijk tarief hoog of laag moet zijn. Monnet gaf uitdrukking aan zijn overtuiging, dat het tarief onder geen beding een protectionistisch karakter zou moeten hebben, daar ook hij van mening was, dat een laag tarief noodzakelijk was om de grootst mogelijke efficiency binnen de "pool" te bereiken. Vervolgens zei Monnet, dat er een punt naar voren gebracht was waaruit een dieper verschil van mening naar voren was getreden dan uit alle anderen. Dit was het door de Nederlandse gedelegeerde naar voren gebrachte punt betreffende de rol, die de regeringen in de "pool" zouden moeten spelen. Monnet wees er opnieuw op, dat naar zijn mening de huidige methodes van samenwerking onvoldoende zijn om belangrijke resultaten te bereiken, zelfs indien deze methodes in

zoverre gewijzigd worden, dat het veto van de nationale regering wordt opgeheven en de beslissing komt te berusten bij een gequalificeerde meerderheid. Het ontstaan van een werkelijke communauté in Europa eist meer dan deze wijziging. Monnet zei gaarne bereid te zijn deze kwestie uitvoerig en diepgaand te bespreken en geenszins moedeloos te zijn t.a.v. de vraag of algehele overeenstemming zou kunnen worden bereikt.

Voorts zeide hij volkomen bereid te zijn tot nauwkeurige afbakening van de functies van de H.A.

Vervolgens wijdde hij de aandacht aan de verder te volgen procedure. De verschillende vraagstukken vielen naar zijn mening in vier groepen uiteen.

1) De institutionele vragen. Deze groep achtte hij de gewichtigste, daar de beantwoording dezer vragen beslissend is voor het bereiken van het politieke doel van het plan. Monnet onderstreepte nogmaals, dat dit politieke doel voor hem belangrijker was dan de concrete vragen van kolen, ijzer en staal.

2) De problemen betreffende prijzen, investeringen, productie, programmering, etc.

3) Het handelspolitieke aspect: gemeenschappelijk tarief tegenover derde landen, onderlinge afschaffing van tarieven, etc.

4) De sociale vragen, voornamelijk loonpolitiek.

Monnet achtte het vraagstuk van de transitoire periode geen afzonderlijk probleem, dit zou door alle vraagstukken heen spelen, zelfs door het vraagstuk van de formele opzet van de H.A. Deze opmerking van Monnet is wellicht belangrijk, daar zij zou kunnen aanduiden, dat Monnet voor de overgangsperiode ook op dit gebied speciale regelingen mogelijk achtte.

Tot de instelling van vaste werkgroepen wilde Monnet

niet overgaan. Het verstandigste leek hem een lijst op te stellen van concrete vragen, waarvan nadere bestudering dan zo nodig telkens aan kleine commissies ad hoc zouden kunnen worden overgedragen, die dan weer aan het centrale comité zouden rapporteren.

In de discussie die hierop volgde werd nog een punt naar voren gebracht, dat met de procedure niet van doen heeft, doch een algemeen aspect raakt n.l. het vraagstuk van de uittreding. Duidelijk bleek, dat de Fransen eigenlijk geen mogelijkheid tot uittreding wensten. Over de procedure zelf werd tenslotte besloten op voorstel van de Nederlandse gedelegeerde om t.a.v. de vraagstukken door Monnet in de drie door hem het laatst genoemde groepen ondergebracht, het Franse document als uitgangspunt en basis te nemen. Met de nauwkeurige bestudering van al deze vraagstukken behoeft niet gewacht te worden tot meer klaarheid verkregen zal zijn betreffende het institutioneel probleem. Besloten werd derhalve Dinsdag 4 Juli te 4 uur een begin te maken met de opstelling van een lijst van concrete vraagstukken, die nadere bestudering door experts behoeven. Aan de hand van deze lijst zullen de delegatie-voorzitters kunnen uitmaken, welke deskundigen zij voor de besprekingen naar Parijs wensen te laten komen.

Parijs, 6 Juli 1950.